

[Per Dich.]

og påbudte reparationer af ejendommen, skrider man til tvangsforvaltning af vedkommende ejendom. Vi har jo herhjemme haft eksempler også fra de områder uden for København, hvor man har haft bestemmelserne, som viser, at det tilsyneladende ikke er nok med de straffebestemmelser, som loven indeholder, at det ikke er nok at true ejerne med at lade arbejdet udføre på hans bekostning. Vi håber, at vi i udvalget kan diskutere dette emne noget nærmere.

Vi kan helt tilslutte os de foreslåede bestemmelser om kontrol med fyringsanlæg for at undgå forurening, og om, at der kan fastsættes bestemmelser, som sikrer, at bebyggelsen kan benyttes af bevægelseshæmmede. Her fristes jeg til at fremkomme med det fromme ønske, at det offentlige også ville feje for sin egen dør i og med, at f. eks. Københavns kommune på begge disse områder er en meget stor synder. Fru Clara Munck har nævnt de offentlige bygninger og deres tilstand, og det er i øvrigt også for de offentlige bygningers vedkommende sådan, at kun få af dem er indrettet, så bevægelseshæmmede har mulighed for at færdes i dem. Jeg kan nævne et andet eksempel: Københavns kommunes elværker havde for et års tid siden en pragtfuld annonce i dagbladene, som anbefalede folk at bruge elektricitet til opvarmning, og som illustration i annoncen havde man et kæmpebillede af et af elværkerne, hvor man så sort, ulmende røg vælte ud af skorstenene. De mennesker, som bor i nærheden af disse værker, kan tale med om, hvad dette betyder af forurening. På samme måde kunne det offentlige måske også gå i spidsen ved at tage hensyn til de bevægelseshæmmede ved anlæg af veje og fortove og ved at skabe muligheder for adgang til S-tog og andre offentlige transportmidler.

Ligesom hr. Enggaard må jeg sige, at vi mener, at byggeloven må være en enhed, at der ikke bør være en særlig byggelov for Københavns kommune. F. eks. i spørgsmålet om udnyttelsesgrader mener vi, at den byggelov, der gælder for Københavns kom-

mune, er betydelig svagere end den, der gælder for det øvrige land. Det kan ikke være rimeligt.

Derimod er vi ikke særlig tilfredse med, at der endnu ikke er bestemmelser om sikring af arealer til legepladser. Endnu en gang mener vi det nødvendigt at påpege det urimelige i, at man kan sikre arealer til parkeringspladser, men altså ikke til børnene, og jeg skal om dette kun henvise til boligministerens tale sidste år, da han var ordfører for sit parti i behandlingen af forslaget om tilvejebringelse af legepladser, hvor boligministeren sagde — Folketingstidende 1970-71, sp. 4337:

„Jeg tror, det i højere grad er et spørgsmål om politisk beslutning, det er et spørgsmål om politisk stillingtagen til de problemer, det er muligt at få inddraget i lovgivningen, og de ændringer, det er muligt at gennemføre både med hensyn til nybyggeriet og det bestående byggeri, og jeg vil gerne anbefale, at man i højere grad beskæftiger sig med ændringer af de gældende love.“

Jeg er ganske enig med boligministeren og anbefaler, at han nu benytter chancen.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg er i den lidt sjældne situation, at kunne sige tak til samtlige ordførere for tilslutning til de to her foreliggende lovforslag.

Til de bemærkninger, der er gjort af de forskellige ordførere, skal jeg sige følgende:

Hr. Svend Jakobsen spurgte mig, om man kunne sige noget lidt mere detaljeret om, hvilke ændringer der blev tale om på de forskellige områder. Dertil må jeg i dag sige, at da der er tale om at udarbejde reglementer i tilknytning til de arbejdsgrupper, som nu er nedsat, kan jeg ikke på indeværende tidspunkt sige mere om det, end der står henholdsvis i lovforslaget og i bemærkningerne til det. Men jeg håber at kunne gøre det, når udvalget er kommet i gang med arbejdet.

Må jeg om støjspørgsmålet sige, at her er forholdet det samme. Men jeg er enig med hr. Svend Jakobsen i, at der er en bunke